

PINKSTEREN

Het is wonderlijk geweest op dien eersten Pinksterdag te Jeruzalem. Niet alleen om de teekenen, waarmee de uitstorting van den Heiligen Geest vergezeld ging. Zeker, ook om het geluid, gelijk als van een geweldig gedreven wind, ook om de gedeelde tongen als van vuur, ook om het spreken in vreemde talen.

Maar er was veel meer.

Is het niet wonderlijk, dat die Petrus, die eenmaal zoo vreesachtig was, dat hij zichzelf geen discipel van Jezus durfde noemen, nu den moed heeft, om voor de samengekomen menigte van Hem te getuigen?

O, dat was het werk van den Heiligen Geest, die nu over de gemeente des Heeren wordt uitgestort, die nu inwoont bij al de discipelen. De Heilige Geest heeft Petrus' hart aangeraakt, zoodat het gloeit van heiligen ijver. De Heilige Geest heeft Petrus' tong aangeraakt, zoodat hij spreken *moet* en de woorden vindt, die de toegestroomde schare noodig heeft.

Maar er is nog veel meer. Er is bij velen de verslagenheid, het verlegen vragen: Wat moeten wij doen, mannen broeders? Zie, ook dit is het werk van den Heiligen Geest. Petrus doet het niet en de andere apostelen doen het ook niet, maar de Heilige Geest doet het dóór hen. Hier is al dadelijk de rijke vrucht van de uitstorting des Heiligen Geestes, hier zijn er aanstonds drieduizend, die worden gedoopt en tot de gemeente toegegaan.

En van den eersten Pinksterdag af is het zóó doorgegaan. Ze zijn aangekomen van het Noorden en Zuiden, het Oosten en Westen, ze zijn gekomen uit de streken van koude en duisternis, zoowel als uit de landen van licht en hitte; ze zijn gekomen jongen en ouden, mannen en vrouwen, ze zijn gekomen in alle tijden en ze zullen komen, tot het einde der eeuwen zal gekomen zijn, zij allen, met steeds weer dezelfde vraag: Wat zullen wij doen?

Ziedaar het werk van den Heiligen Geest, die de gemeente des Heeren *blijft* bouwen en die alle uitverkorenen ten eeuwigen leven samenbrengt.

* * *

't Is het werk van den Heiligen Geest. Maar de Heilige Geest wil voor Zijn heerlijk werk menschen gebruiken en maakt menschen daartoe bekwaam.

En zie nu, dit moeten wij niet vergeten. Dan kunnen wij in de allereerste plaats leeren het niet te verwachten van ons zelf. Want dat doen wij wel zeer dikwijls. Dan is het, alsof *wij* het eigenlijk moeten doen. *Wij* moeten spreken tot een vriendin, getuigen op de meisjesvereniging, werken voor de evangelisatie, en dan zal 't wel in orde komen. En als het dan *niet* in orde komt, zijn we verwonderd.

En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere Apostelen: Wat zullen wij doen, mannen broeders? Hand. 2 : 37.

Wij deden het toch zoo goed. En wij begrijpen niet, dat wij in onze ijdele zelfverheffing en zelfoverschatting *niets* kunnen en *niets* vermogen.

De Heilige Geest moet het doen en doet het.

Maar nu mogen we ook niet moedeloos worden en gaan denken, dat wij tòch niets kunnen en daarom ook maar *niet* meer moeten spreken en getuigen en werken. Want de Heilige Geest wil het doen dóór ons. Hij wil van ons gebruik maken, zoo goed als Hij eens van Petrus gebruik maakte.

Zie, als wij werken met *die* gedachte, zal ons werk gezegend zijn. Op den eersten Pinksterdag werden er drieduizend toegegaan. *Drieduizend* menschen vroegen: Wat zullen wij doen?

Zoo is 't niet altijd. De Heilige Geest is in al Zijn werk vrijmachtig. Hij komt waar Hij wil en wanneer Hij wil. Maar al was het er slechts één, die door ons woord en door onzen christelijken wandel getrokken werd, zou dat dan niet heerlijk zijn?

Als we maar bidden en *aanhoudend* bidden: Kom, Heilige Geest!

Wij bidden niet genoeg, wij houden niet aan, wij bidden niet *geloovig* genoeg. Och, er zijn nog zoo-veel, die vragen: Wat zullen wij doen? En dan zegt de Heilige Geest ons, dat wij naar hen toe zullen gaan, om met Petrus te spreken: Bekeert u en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

Het is echter de vraag, of ook wij zelf reeds zijn gekomen tot de vraag: Wat zullen wij doen? Want tot die vraag moet het komen, als het goed zal zijn. Wie we ook zijn, waar we ook vertoeven, die vraag van verlegenheid moet door ons gedaan. Eerst als we *die* vraag doen, zullen we bereid zijn, om toevlucht te nemen tot den Zaligmaker. Die vraag komt niet op uit ons eigen hart. Het is de Heilige Geest, die ons zoo vragen doet en het is ook de Heilige Geest, die ons een antwoord zal geven, het antwoord, dat ons heenwijst naar Hem, die zondaren wil zalig maken.

Zie, het zal Pinksteren zijn en wij zullen denken aan de uitstorting van den Heiligen Geest op dien eersten Pinksterdag. Och, dat we dan op dien dag bidden mogen:

Heer, ik hoor van rijken zegen,
Dien Gij uitstort keer op keer.
Laat ook van dien milden regen
Dropplen vallen op mij neer.

Dan zal de Heilige Geest woning maken in ons hart en bij ons blijven en wij zullen waarlijk het Pinksterfeest vieren. K.